

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

§. LXII. Abjectè admodum de se sentit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

tumvis sævâ hieme, ipso adeò etiam postremo vitæ suæ anno Romæ, ibat nudipes ad Odæum, à quo in Templum prospectus erat, & cum ibi sese flagris dirè concidisset, ibat ad fratrem Adjutorem, cui multum fidebat, figebat ejus pedibus oscula, variisque aliis modis coram illo se abiciebat: atque hac ratione parabat se ad divinum Sacrificium peragendum, ad quod ejusdem fratris operâ utebatur. Eò autem usque se abjecit, ut collum, caput ac vultum conculcari sibi aliquando juberet, multisque interim se probris ac conrumeliis onerari.

§. LXII.

Abjectè admodum de se sentit.

Sed mirum non est P. Paulum talia agere solitum, cum tam longè aliter de se sentiret ipsemet, quàm res poscebat, ut velut planè oblitus & innocentia, & egregiarum virtutum suarum, maximum se peccatorem existimaret. Talem se ipse multoties profitebatur tam in Concionibus publicis, quàm privato cum amicorum intimis sermone. Non tamen hæc ipsi verba in ore duntaxat nascebantur ex assuetudine, aut affectatâ submissione, ut aliquibus assolet; sed imo prorumpebant è pectore, sic ut si quis hujus rei mentionem intulisset, facies illi confestim tota ignesceret, & calentes lacrymæ erumperent. Illa tot ac tanta cultûs, æstimationis ac reverentiæ, de quibus tam multa in medium allata sunt, argumenta, tantum abest, ut ullam elationis præberent occasionem, ut è diverso altius animo ejus insculperent, quàm de se conceperat; opinionem hominis verè conscelerati: unde sæpe ad Patrem
Socium

Socium ea corporis conformatione, quæ intimum animi sensum loqueretur, aiebat: O si me isti nôssent! prò quo pudore in magno illo Mundi iudicio suffundar! Aliàs altè ducto gemitu eundem ad Socium; Pater, inquiebat, putasne me aliquando salutem consecuturum? Si unquam hæc mihi felicitas obtigerit, quàm humili loco in cælo stabo? In postrema Pœnitentium Supplicatione subsistebat nonnunquam aliquanto temporis spatio, ut supplices illos stans & viatorio suo innixus baculo in compitis spectaret, & cùm observaret tantam mortalium multitudinem tam luculenta dolentis animi signa edere, cohorrescebat penitus, & inter imò è pectore ducta suspiria secum tacitus ingeminabat: ô miserum me! ô miserum me! existimabat enim illos tam seriò de admissis dolentium cruciatus, séque affligendi genera aliud non esse quàm tacitas suarum noxarum suique teporis exprobrationes. Quis ignorat, quot perditas suis flagitiis animas in salutis semitam suâ operâ reduxerit? Si rationes obiter iniverimus, citra dubitationem possumus affirmare; spatio viginti sex annorum, quibus sacras suas Expeditiones confecit, ad multa centena millit earum numerum ascendisse: & tamen videbatur sibi usque adeò partibus suis hoc in genere defuisse, ut exclamare sit solitus. Utinam tot annorum spatio una saltem animula salutem meâ opellâ esset affecuta! unde tanquam alienæ salutis incurius spuriam se S. Ignatij sobolem appellabat.

